

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 21861

гр. София, 28.08.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20211110128840 по описа за 2021 година

С разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено в настоящото производство, съдът е върнал искова молба с вх. № 6371/25.05.2021 г., подадена от В. Г. АС., ЕГН ***** и в качеството ти й на ЕТ Верал – В.А. Любка ПроКредит Банк България ЕАД, с която са предявени отрицателни установителни икове за установяване на недължимостта на суми, както следва: сумата от 10357,24 лева, неплатена главница по договор за Прокредит динамо № 014-564386/23.07.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 22.03.2021 г. до 12.04.2021 г. и сумата от 693,03 лева, представляваща договорна лихва за периода 09.08.2011 г. – 18.10.2011 г., за които са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 31.10.2011 г. по ч.гр.д. № 44867/2011 г. по описа на Софийски районен съд, по която е образувано гр. д. № 28840/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II гражданско отделение, 160 състав.

Препис от разпореждането е връчен на ищеца на 15.11.2021 г. Препис от разпореждането е връчен на ответното дружество на 29.10.2021 г. Разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, е влязло в законна сила на 29.06.2022 г.

С молба от 18.11.2021 г. /с дата на пощенско клеймо 04.11.2021 г./, подадена от името на ПроКредит Банк България ЕАД, чрез адвокат А.Б. – Димитрова, е направено искане за допълване на разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, като в полза на ПроКредит Банк България ЕАД, бъдат присъдени разноски в производството за адвокатско възнаграждение в размер на 1035,98 лева.

В законоустановения срок от името на В. Г. АС., действаща и като едноличен търговец „ЕТ Верал – В.А., чрез адвокат Б.С. З., е депозирано становище по направеното с молбата от 18.11.2021 г. /с дата на пощенско клеймо 04.11.2021 г./, подадена от името на ПроКредит Банк България ЕАД,

искане. В становището се излагат съображения за неоснователност на искането. Сочи се, че искането не е редовно и следва да бъде оставено без движение. Поддържа се, че молбата е неоснователна, доколкото е подадена след изтичане на законоустановения срок. Поддържа се, че списък по чл. 80 ГПК не е представен с отговора на исковата молба, респективно, че за ответната страна е преклудирана възможността да иска допълване на разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските. Сочи се, че не са представени и доказателства за действителното извършване на претендираните разноски, което е самостоятелно основание за отхвърляне на искането. Моли се същото да бъде оставено без уважение. При условията на евентуалност, се моли, размерът на адвокатското възнаграждение да бъде редуциран до минималния такъв, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, доколкото претендирания в производството размер на адвокатското възнаграждение, се явява прекомерен с оглед фактическата и правна сложност на делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство, а е продължение на делото по повод дължимостта и размера на направените от страните разноски в съответната инстанция. То е способ за защита срещу неправилно присъждане на разноски – чрез допълването на съдебния акт, когато те не са присъдени или чрез неговото изменение, когато са неправилно определени, без да се обжалва по същество съдебния акт (в този смисъл Определение № 627/18.08.2014 г. по ч.гр.д. № 696/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Определение № 114/20.05.2016 г. по ч.гр.д. № 1847/2016 г., Г.К., II Г. О. на ВКС; Определение № 196/12.06.2015 г. по гр.д. № 9/2015 г., Г. К., I Г. О. на ВКС).

В този смисъл и доколкото по делото не е налично произнасяне по разпределение на отговорността за разноски в производството по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, настоящият съдебен състав намира, че е сезиран с искане за допълване на разпореждането в частта за разноските. Искането е допустимо /направено е в законоустановения за това срок и от легитимирана страна/, респективно, следва да бъде разгледано по същество. Възражението, направено от името на В. Г. АС., чрез адвокат Б.С. З., че списък по чл. 80 ГПК не е представен с отговора на исковата молба, респективно, че за ответната страна е преклудирана възможността да иска допълване на разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, е неоснователно. Според чл. 80 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай, тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно представянето на списък по чл.80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в

частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноски изчерпват разходите ѝ по водене на делото. Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разрешения, обективирани в т. 8 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. Съдът дължи произнасяне по всички искове, с които е сезиран, в определените от ищеца рамки. Този способ за промяна на решението е уреден в чл. 250 ГПК. Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК. Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал.1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноски не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване.

По общото правило на чл. 78 ГПК присъждането на разноски на страните се основава на вината на противната страна, която с поведението си е предизвикала предявяване на иска или защитни действия срещу неоснователно предявен срещу нея иск. Следователно, логиката на закона е, че разноски винаги се дължат, когато неправомерно е засегната чужда правна сфера, като задължението за заплащането им е задължение за заплащане на понесените от съответната страна вреди.

Съгласно чл. 78, ал. 4 ГПК, ответникът има право на разноски и при

прекратяване на делото.

В конкретния случай, съдът е сезиран с искова молба на В. Г. АС., ЕГН ***** и в качеството ѝ на ЕТ Верал – В.А. срещу „ПроКредит Банк България“ ЕАД, с която са предявени отрицателни установителни иски за установяване на недължимостта на суми, както следва: сумата от 10357,24 лева, неплатена главница по договор за Прокредит динамо № 014-564386/23.07.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 22.03.2021 г. до 12.04.2021 г. и сумата от 693,03 лева, представляваща договорна лихва за периода 09.08.2011 г. – 18.10.2011 г., за които са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 31.10.2011 г. по ч.гр.д. № 44867/2011 г. по описа на Софийски районен съд. С разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено в настоящото производство, съдът е върнал искова молба с вх. № 6371/25.05.2021 г., подадена от В. Г. АС., ЕГН ***** и в качеството ти ѝ на ЕТ Верал – В.А. Любка ПроКредит Банк България ЕАД, с която са предявени отрицателни установителни иски за установяване на недължимостта на суми, както следва: сумата от 10357,24 лева, неплатена главница по договор за Прокредит динамо № 014-564386/23.07.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 22.03.2021 г. до 12.04.2021 г. и сумата от 693,03 лева, представляваща договорна лихва за периода 09.08.2011 г. – 18.10.2011 г., за които са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 31.10.2011 г. по ч.гр.д. № 44867/2011 г. по описа на Софийски районен съд, по която е образувано гр. д. № 28840/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II гражданско отделение, 160 състав. Разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, е влязло в законна сила на 29.06.2022 г.

Предвид горното, съдът намира, че по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 4 ГПК ответникът ПроКредит Банк България ЕАД има право на разноски в настоящото производство на общо основание.

От страна на ПроКредит Банк България ЕАД своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, като са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1035,98 лева /виж лист 252 от делото/. Възраженията, обективирани в становището, подадено от името на В. Г. АС., действаща и като едноличен търговец „ЕТ Верал – В.А., чрез адвокат Б.С. З., че не са представени и доказателства за действителното извършване на претендираните разноски, се явяват неоснователни.

От страна на ищеца своевременно е направено възражение за прекомерност на претендираното от ПроКредит Банк България ЕАД адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за изготвяне на искова молба и писмен отговор по искова молба, на въззивна жалба и отговор по въззивна жалба, без процесуално представителство, както и за проучване на

гражданско дело и приподписване на касационна жалба по чл. 284, ал. 2 ГПК, когато не е изготвена от приподписващия адвокат, възнаграждението е в размер 3/4 от възнаграждението по чл. 7 или 8, но не по-малко от 300 лева

Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнаграждението, при интерес от 10000 лева до 100 000 лева, е в размер на 830 лева + 3 % за горницата над 10000 лева

В настоящия случай, предоставената от адвокат А.Б. – Димитрова на ПроКредит Банк България ЕАД правна помощ и съдействие, се изразява в депозиране на отговор на исковата молба, без да се е наложило в производството предоставяне на процесуално представителство. С оглед гореизложеното, на основание чл. 9, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и предвид защитимия от страна на ПроКредит Банк България ЕАД интерес, в полза на последната следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер близък до минималния, съобразно защитимия материален интерес и разпоредбите на чл. 9, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 650,00 лева.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА разпореждане № 25776 от 24.10.2021 г., постановено по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, **КАТО:**

ОСЪЖДА В. Г. АС., ЕГН *****, действаща и в качеството на ЕТ Верал – В.А., да заплати в полза на ПроКредит Банк България ЕАД, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, сумата от 650,00 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 28840/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 160 състав.

Определението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____